

Ohlédnutí za základní částí mládežnických soutěží
Hodnocení Slavomíra Lenery a statistiky

Pavla Francouze nadchly porady v reprezentaci
Brankář se může těšit na své čtvrté mistrovství světa

Jméno mi u dětí pomáhá
Petr Leška se zapojil do přípravy mladých hokejistů

STRANA 2

STRANA 3

STRANA 4

Dítě si chce hrát. Vyhrávat chtějí rodiče

Působil jako osobní kouč Jaromíra Jágra, coby asistent trenéra slavil zlato na MS 2005 s reprezentací i dva tituly extraligového šampiona se Spartou. Nyní však Marian Jelínek spolupracuje s hokejovým svazem v otázce výchovy mladých hokejistů, a to především z hlediska psychologie. „Pro mě je vynikající ten trenér, který vybuduje u dětí co nejsilnější emoční vazbu k hokeji,“ říká 53letý odborník.

Co vás k této spolupráci vedlo?

Všichni řešíme tělo po fyzické stránce, řešíme dovednosti, taktický rozvoj dítěte, kolik toho má děčko natrénovat, kolik hodin má strávit na ledě. Ale málokdo si uvědomuje, že to nejpodstatnější je takzvané vnitřní prostředí dítěte.

Co si pod tím představíte?

Směs jeho myšlení, emocí a jeho nastavení. Jestli je děčko nastavené tak, že chodí na hokej kvůli rodičům či okolí, anebo jestli tam chodí proto, že ho baví, že na něj chce chodit. Proto hovořím o emoční investici dítěte do toho procesu. A zvýšit emoční investici nelze nakázáním. Já nemůžu říct: Měj to rád, zamiluj se do toho. Ale můžu jako trenér, jako rodič nebo jako učitel vytvořit podmínky, které mohou zažehnout tuto emoční investici.

Od kdy je vhodné tyto podmínky vytvářet?

Vznik emoční vazby je důležitý rozvíjet především do sedmi osmi let dítěte. A do té doby, a teď to možná řeknu proti mnoha trenérům, mi opravdu až tolik nezáleží na tom, jak to dítě bruslí či přihrává. Jde mi především o vybudování emoční vazby. Protože síla emoční vazby

v jakékoli oblasti života vede k takzvanému implicitnímu učení. To znamená, že dítě má činnost natolik rádo, že vezme třeba míč a jde si samo kopat. Explicitní učení je to, když jako táta řeknu: Honzíku, pojď, tady máme míč a pojď si kopat. Explicitní učení je, že mu ukazuju, jak kopat, implicitní je, že ty kopy objevuje samo.

Mnozí rodiče si myslí, že s hokejem by mělo jejich dítě začít opravdu v útlém věku. Je to podle vás správné?

Důležitý je cíl, kam chci, aby dítě směřovalo. Chci vychovat světového hráče? Potom samozřejmě ten, kdo začne v osmi letech, má velmi malou šanci, že jim bude. Pokud však chci vychovávat člověka, který má mít vztah ke sportu, k hokeji, tak není nic špatného na tom, že bude mít zprvu nějaký deficit. S tím si dobrý trenér musí poradit.

Ztotožňujete se s tím, že u dětí výsledky nejsou provořené?

Ano. Tohle jakési cílové feťáctví, jak to nazývám, kdy se počítají jen vítězství, body a góly a hokejista už před sebou vidí NHL a peníze, vede k tomu, že vytváříme snílky. A ti lidé jsou pak zklamaní a končí to tak, že vzniká vlastně antipatie k tomu sportu. A znovu: důležitá je emoční vazba, až pokud ji mám silnou, pak se může vytvářet emoční vazba k výsledkům.

Jak by teda měl vypadat postupný vývoj malého hokejisty?

Byl jsem na stáži ve fotbalové Barceloně a tam mají tréninkové centrum mládeže rozdělené do tří sekcí: 5 až 10 let, 10 až 14 a 14 až 17 let. A když tam vcházíte, tak v první sekci je motto: Vychováváme děti, které milují fotbal. Jdete dál a u druhé sekce čtete: Z dětí, které milují fotbal, vychováváme fotbalisty. A až ve třetí: Z dětí, které milují fotbal, vychováváme fotbalisty, kteří se stávají klíčovými

Foto: ČSLH

mi hráči. Tam je vidět ten posun, emoční vazba, která postupně jde za těmi cíli. Tak by vývojová křivka měla vypadat i u mladých hokejistů.

Co máte v plánu ve spolupráci se svazem konkrétně udělat?

Chceme objet republiku s programem pro trenéry a rodiče, ve své přednášce bych tato témata nastínil a pak bychom o nich diskutovali. Rádi bychom za pomoci jakéhosi pracovního desatera udělali osvětu těchto myšlenek.

„Pojďme pracovat na tom, ať vychováváme hokejisty, kteří milují hokej, a ne peníze, kariéry a body.“

Líbí se vám, že se svaz zaměřil právě na práci s mladými hokejisty, třeba akcemi jako Pojď hrát hokej nebo Týden hokeje?

Nechci, aby to vypadalo, že se snažím někomu lichotit, ale líbí se mi, že si na svazu uvědomují, že to není jen o kvantifikaci tréninků a zlepšování hal a ledových ploch a dalších věcí, které vymýšlíme kolem. Že je to v první řadě o lásce k hokeji a o emocích. A jsme znovu u toho, že emoci nemůžeme nakázat, ale můžeme pro ni vytvářet podmínky. Opravdu nemusí jít v těch prvních letech u dětí prioritně o samotný hokej...

... ale třeba o to, že budou v partě, že budou získávat sociální interakci?

Ano. Vždyť je to nádherné: sednete si na koberec po tréninku a bavíte se s klukama, jakého hráče milují, řeknete jim, ať přinesou jeho obrázek, nalepíte ho na zeď, povídáte si, proč ho mají rádi. Ano, ať tam dítě chodí kvůli partě nebo třeba kvůli tomu trenérovi a ať se učí hokej a ani přitom třeba vlastně neví, že se ho učí. Dítě si chce především hrát. Vyhrávat chce většinou rodič.

Jakou roli podle vás hraje prostředí, ze kterého malý sportovec vychází?

Emoční vazby rozdělují do tří skupin. Jedna je v uvozkách vrozená. Tiger Woods tahal od tří let golfovou hůl, protože jeho tatínek přišel, položil v předsíni

bag, malej ho šel vítat a ty hole měl denně před očima. Helena Suková mi říkala, že si nedovedla představit, že by nehrála tenis. Proč? Protože maminka ji už v kočárku brala na kurty. To samé Jaroslav Jágr, Martin Straka, Mario Lemieux nebo další slavní hokejisté. Vyrůstali v podmínkách, které navozovali rodiče nebo první trenéři. A navozovali je tak šikovně, že v dětech podnítili emoční vazbu.

Jaká je druhá emoční vazba?

Ta je získaná. Máme v životě spoustu věcí, které nás nebaví, a pak se něco stane a začne nás to bavit. A našim úkolem je udělat právě ty podmínky, aby činnost začala dítě bavit. Třetí emoční vazba je náhodná – jdu náhodou s kámošem na ryby, nikdy jsem na ně nechodil, a řeknu si: Ty jo, to je vlastně dobrý.

A vám jde především o tu vazbu získanou.

To je přesně ta, která mě zajímá. Řada lidí se domnívá, že dítě musí mít vazbu od narození. Já si myslím, že to není pravda, že s emoční vazbou se dá pracovat. Vždyť to známe i ze života: něco jsme měli rádi, jenže najednou se cosí přihodilo a člověka přestane činnost bavit. Anebo naopak: z neoblíbené se po nějakém impulsu stane oblíbená. A vždycky je ta změna způsobena něčím v okolí, nějakými podmínkami. Přejde blbej šéf a celou práci vám dokáže otrávit, nebo naopak.

Jaký máte ohlas od trenérů? Nesetkáváte se s nedůvěrou starší generace, že když nějak trénuje třicet let, tak se přece nebude měnit?

Cítím ohromnou hladovost po mentální přípravě. Diskuse jsou velmi pozitivní, trenéry to zajímá. A to je našim cílem: chceme jejich myšlení pootočit, aby si uvědomovali, že to není jen o explicitních cvičeních hokejistů, ale že to je o změnách vnitřního nastavení toho dítěte, o tom, vybudovat vztah. A to je ta provokace, kterou dělám: Pojďme na tom cíleně pracovat, ať vychováváme hokejisty, kteří milují hokej, a ne peníze, kariéry a body.

Francouz: Porady v reprezentaci? Valil jsem oči!

0 jediném hráči prohlásil po únorových Švédských hrách kouč reprezentace Josef Jandač, že má blízko k nominaci na mistrovství světa. Brankář Čeljabinsku Pavel Francouz se tak pomalu může začít chystat na svůj čtvrtý šampionát.

Foto: ČSLH

Donesla se k vám lichotivá slova trenéra národního týmu po Švédských hrách?

Samozřejmě jsem byl šťastný, když jsem si přečetl článek, kde bylo jeho vyjádření. Ale беру to trochu s nadsázkou, protože mistrovství světa je ještě hrozně daleko. Každopádně člověka potěší, když ho někdo pochválí za jeho práci. I když bych ani neřekl, že mi ten turnaj vyšel nějak extrémně skvěle.

Josef Jandač však vyzdvihl i vaše výkony v klubovém dresu. V základní části KHL jste mezi brankáři ovládl statistiku úspěšnosti zásahů, v průměru gólů na zápas jste byl druhý. Čemu přičítáte to, že se vám tak dařilo?

Předchozí ročník jsem byl zraněný a nebylo to úplně ono, takže jsem neměl úplně dobrou výchozí pozici. Šel jsem do přípravy s tím, že budu bojovat o místo, ale na začátku jsem byl posazený na střídačku. Trénoval jsem, čekal jsem, jestli přijde šance, a když jsem ji dostal, tak jsem měl do hokeje obrovskou chuť. V bráně jsem si to užíval a to se pak asi podepsalo i na mých výkonech.

Nakonec jste se s kolegou Vasilijem Děmčenkem o porci zápasů v základní části víceméně podělili. Nečekal jste, vzhledem k vašim výborným číslům, že odchytláte přece jen víc utkání než váš spoluhráč?

Jak jsem už zmiňoval, na začátku jsem nechytal vůbec. Probíhaly tu nějaké zákulisní boje, byl tady generální manažer, který se mě chtěl zbavit. Až když odešel, tak se to trochu přehodnotilo a od té doby jsme se s Děmčenkem střídali.

Jak spolu vycházíte?

Můžu říct, že náš vztah je dobrý. Oba jsme profesionálové, oba jsme mladí a oba chceme chytat, ale není to tak, že bychom si nepřáli, naopak. Trenér má důvěru ve mě i v Děmčenka, trénoval ho v juniorech a dobře se s ním zná.

Sledoval jste před koncem základní části své statistiky? Vypadalo to, že jste hodně stál o to, abys-

OČIMA TRENÉRA

„Pavel byl jedním z našich nejlepších hráčů, ne-li úplně nejlepším. Udělal velký krok směrem k mistrovství světa a o nominaci si výrazně řekl. Navíc podává stabilní výkony v lize a už loni na šampionátu jako nováček zachytil dobře. Jsme rádi, že se mu daří. I tady to potvrdil.“

Josef Jandač
kouč reprezentace ČR

te se v nich udržel na čele, v posledních dvou zápasech, do nichž jste nastoupil, jste dostal jen jeden gól...

Já osobně nemám statistiky moc rád. Člověk je ani moc neovlivní. Čísla sice něco ukazují, nějaký koeficient, ovšem někdy nemusí odpovídat pravdě. Vždycky jdete do zápasu s tím, že nechcete dostat žádný gól, ale někdy jich vám tam napadá víc, někdy méně. Takže to byla spíše jen shoda náhod.

Měl byste jet na své čtvrté mistrovství světa. Jak jste se za tu dobu brankářsky změnil?

Sice jsem byl na třech turnajích, ale dvakrát jsem tam působil jen jako třetí brankář. I tak mi však moc prospělo, že jsem trochu nasál atmosféru, poznal, jak to tam chodí. To mi hodně pomohlo minulý rok, při mém jediném odchyceném mistrovství, že jsem se nemusel moc rozkoukávat.

Jak na šampionát v Rusku vzpomínáte?

Bylo to jiné v tom, že jsme měli hodně mladý tým, spousta kluků hrála na svém prvním mistrovství. Přesto jsme pod vedením pana Vůjtky vyhráli skupinu, to asi nikdo moc nečekal. Pak jsme prohráli ve čtvrtfinále, což na ten turnaj hodilo stín, ale musím říct, že jsme z toho jinak měli docela dobrý pocit.

Trenérský tým i vedení reprezentace se od té doby změnilo. Generálním manažerem je Martin Ručinský, s nímž jste se v roce 2015 radoval z historického titulu pro Litvínov...

Na Martinovi je vidět, že ho tahle práce naplňuje. Volá nám, hodně se s námi baví a já myslím, že týmu to pomáhá. Celou sezonu víte, na čem jste, jestli se s vámi počítá, nebo ne. On všechno říká na rovinu, a takhle by to mělo být. Musím říct, že celý trenérský štáb je výborný, hodně se třeba věnujeme i teorii a porady jsou opravdu na úrovni NHL. Venca Prospal přinesl nějaké věci, které jsou hodně aktuální a moderní. Musím říct, že je to hodně zajímavé, a když jsem byl v této sezoně na srazu poprvé, tak jsem docela valil oči.

Češi už čtyřikrát za sebou přijeli ze šampionátu bez medaile. Co je třeba udělat pro to, aby letos zase cinkla?

Rozhodně věřím tomu, že na medaili máme. Český hokej je na dobré úrovni, máme nadějně hráče, a když se tým dobře poskládá, tak se úspěch určitě udělat může. Ale s tím tam samozřejmě jedou všichni soupeři a vyhrát může jen jeden, medaile jsou tři. Ovšem když se to dobře sejde, tak je možné všechno.

O start na mistrovství světa předběžně projevili zájem například i gólman Detroitu Petr Mrázek. Sledujete, jak si vedou vaši kolegové? Jak byste se srovnal s tím, pokud byste byl na šampionátu třeba dvojkou nebo trojkou?

Samozřejmě vím, že jsme teď na akcích Euro Hockey Tour byli hlavně já a Dominik Furch, ale ono bude hodně záležet právě na tom, kdo přijede z NHL. A pochopitelně na momentální formě během kempů, které předcházejí mistrovství. Jenže jak jsem říkal, to je opravdu ještě daleko. Nikdo neví, jak se to nakonec vyvrší, také do toho mohou přijít třeba zranění... To všechno může zamíchat kartami.

Ze zámoří přicházejí stále silnější signály, že by o vás i Dominika Furcha mohl být zájem. Lákal by vás NHL, nebo už jste tenhle sen spíší vzdal?

Já mám v Čeljabinsku smlouvu ještě na příští sezonu a přes to nejede vlak. I kdyby šance byla, tak musím čekat, jak by dopadla jednání. V NHL je teď trend, že hrajou hlavně mladí kluci. My s Dominikem samozřejmě nejsme úplně staří, ovšem nejsme ani úplně nejmladší generace. Ale kdybych tu šanci měl, tak bych to do NHL šel strašně rád zkusit.

Vaší velkou zálibou je létání, udělal jste si i pilotní průkaz. Dostal jste se v poslední době za knipl?

Právě že vůbec, létání muselo jít na druhou kolej. Volna moc není, loni jsem byl po sezoně dva a půl měsíce s národákem po soustředěních, o víkendy byl člověk rád, že se dostal domů. A tady v Rusku ani lítat nemůžu, nebo radši nechci, ani nevím, jak to tady funguje. Tak snad až se zase vrátím do Česka.

A nebudete mít po takové pauze v kokpitu strach, zda jste něco nezapomněl?

Člověk toho samozřejmě hodně zapomene, ale to je ošetřené v pravidlech, že když něco nenalétáte během určitého období, tak si musíte licenci obnovit. Takže bych nejprve určitě létal s instruktorem, abych si všechno oživil, až pak bych mohl zase pilotovat sám.

MIG vám v Rusku zatím nepůjčili?

No, zatím ne (směje se). Ale lítají tady často.

Foto: archiv Pavla Francouze

Pavel Francouz

Narozen: 3. června 1990 v Plzni
Výška/váha: 182 cm/81 kg
Post: brankář
Klub: Traktor Čeljabinsk (od 2015)
Předchozí působiště v extralize: Plzeň (2008–2010), Třinec (2011/2012), Litvínov (2012–2015)
Bilance v extralize: 195 zápasů (110 vítězství, 85 porážek), 20 vychytaných nul
Největší úspěch: mistr extraligy 2014/2015

1,43

Takový průměr obdržených gólů na zápas měl v základní části KHL.

Úspěšnost zásahů

1. FRANCOUZ (Traktor) 95,3%
2. Jeremenko (Minsk) 95,0%
3. Šestjorkin (Petrohrad) 93,7%

Bilance v reprezentaci

2,21

Průměr gólů na zápas, jaký má Pavel Francouz v reprezentaci.

Francouz na MS

2013 – 2 zápasy, čtvrtfinále
2014 – 0 zápasů, 4. místo
2016 – 4 zápasy, čtvrtfinále

Foto: ČSLH

Hokejový kvíz

1 Kolik titulů jako hráč získal Josef Augusta s Duklou Jihlava?

- a) 5
b) 6
c) 8

2 Který tým vyhrál v roce 2017 hokejovou Ligu mistrů?

- a) IFK Helsinky
b) Frölunda
c) Sparta

3 Kolik dětí přivedl v únoru na zimní stadiony projekt Týden hokeje?

- a) 2000
b) 4000
c) 6000

4 Po kolika letech se vrátí česká hokejová reprezentace do Českých Budějovic, kde se budou hrát Carlson Hockey Games 2017?

- a) po dvou letech
b) po pěti letech
c) po deseti letech

5 Kolikátí byli zlíňští sledge hokejisté na prestižním turnaji Malmö – OPEN?

- a) třetí
b) druhí
c) první

6 Jaromír Jágr nedávno oslavil své 45. narozeniny. Kdo se narodil v ten samý den?

- a) Martin Straka
b) Gabriela Koukalová
c) Kateřina Neumannová

Správné odpovědi: 1c, 2b, 3c, 4b, 5c, 6c

Jméno mi u dětí zatím pomáhá, směje se Leška

Kariéru už ukončil, na led však Petr Leška vyjízďí stále. Už ne proto, aby svými body přispěl k vítězství, ale aby pomohl vychovávat své nástupce ve zlínském dresu.

S 909 body za 281 gólů a 628 asistencí je Leška rekordmanem extraligy, historickým zápisem je i jeho 596 utkání za sebou (celkem jich odehrál 1156). Navíc se pyšní dvěma mistrovskými tituly a 25 reprezentačními starty. Jenže už téměř dva roky si zvyká na hokejový „život po životě“.

„Kariéru jsem ukončil v pokročilém věku, takže jsem s tím tak nějak počítal. Po hokeji se mi samozřejmě stýská, ale vím, že se nedá hrát donekonečna. Byl jsem na konec připravený a smířený,“ vypráví 41letý Leška.

Přechod do hokejového důchodu mu navíc usnadnil fakt, že ledové arény neopustil. „Mám dva kluky, takže se snažím chodit na tréninky s nimi, když mám čas. Nemí to úplně pravidelně, ale každý týden jsem s dětmi dvakrát třikrát na ledě,“

vypočítává bývalý útočník, jenž vypomáhá se šestou třídou a se starším dorostem. „Nejsem oficiálně asistentem trenéra, na to jsou tam jiní kluci, já jsem jim spíš k ruce. A občas zajdu i na dovednostní tréninky.“

Ač rodák z Chomutova, ve Zlíně, se kterým si pětkrát zahrál extraligové finále, se těší postavení místní ikony. Jeho slovo má u mladých hokejistů váhu. „Jo, jméno mi asi zatím pomáhá, ale uvidíme, jak dlouho to bude fungovat,“ rozesměje se slavný útočník. „Je to náročné, není legrace děti bavit, zaujmout, aby všichni poslouchali. To je na jednu stranu složité, na druhou je to ale pořád zábava.“

I když beze zbytku podepisuje, že by hokej měl být pro děti především právě zábavou, snaží se jim vštěpovat i své zásady. „Tou první je pracovitost. Mohou mít sebevětší talent, ale pokud

se chtějí v hokeji pohybovat, tak musí být pracovití,“ vyzdvihuje Leška a přidává druhou myšlenku, kterou mladé svěřence učí: „A to je, aby hráli kolektivně. Že hokej je kolektivní sport, že si musí nahrávat a být především týmovými hráči.“

Leškova popularita v regionu se projevila i při lednovém Týdnu hokeje, když plnil roli ambasadora projektu v Kroměříži. „Děti přišla spousta, snad jeden z nejvyšších počtů v republice, jak jsem se dočetl,“ libuje si nad návštěvou stovky zájemců a celý svazový projekt si pochvaluje. „Je to super, že se děti lákají na hokej. Pak už je na klubech, jak se k tomu postaví a jestli se jim podaří děti udržet, musí se jim udělat kvalitní program a trénink,“ doplňuje.

Práce s mládeží však není jediným současným pojitkem Petra Lešky s hokejem. Ve Zlíně totiž proniká i do tajů funkcionářiny, v klubu se stal členem představenstva. „Tam se ještě rozkoukávám, zatím jsme měli jednu schůzi, takže spíš vyčkávám, co se ode mě bude očekávat,“ líčí.

A hokeje se týká i další činnost, které se věnuje. Čím dál víc se podílí na chodu rodinné společnosti, která vyrábí dresy. „Jsme zavedená firma, táta to dělá přes dvacet let a byla by škoda, kdyby se v tom nepokračovalo,“ uvažuje Leška, jenž zatím nechce žádnou ze zmiňovaných aktivit opustit. „Rád bych to všechno skloubil dohromady, snad se mi to bude i dál dařit,“ přeje si.

PETR LEŠKA v době, kdy oblékal zlínský dres. Foto: ČSLH

Týden hokeje slavil velký úspěch, přivábil 6000 dětí

Velký zájem provázel v pořadí druhý Týden hokeje. Projekt Českého svazu ledního hokeje, který je určen pro děti od 4 do 8 let, přilákal v lednu téměř šest tisíc malých adeptů hry s pukem! Další díl úspěšné akce se bude konat v září.

Města s nejvyšší účastí

více než 100	➤ Kroměříž, Zlín
více než 90	➤ Hradec Králové, Třinec, Karviná
více než 80	➤ Čáslav
více než 70	➤ Ostrava – Poruba, Uh. Brod, Kopřivnice, Rokycany, Uh. Hradiště, Přerov
více než 60	➤ Milevsko, Opava, Strakonice, Brno, Pelhřimov, Humpolec, Uherský Ostroh, Jaroměř, Valašské Meziříčí, Žďár nad Sázavou

Počet účastníků

Zapojené kluby

43

Tolik dětí přišlo v průměru na každý stadion, kde se v lednu akce konala.

„Výsledky, především účast dětí a rodičů, výrazně předčily naše očekávání a jsme z nich nadšeni. V nejbližších sezonách budeme proto v projektu pokračovat.“

TOMÁŠ KRÁL
prezident ČSLH

Co je Týden hokeje

Týden hokeje je série sportovních akcí pro děti ve věku 4–8 let a jejich rodiče. Jedná se o akce, při nichž mají děti unikátní příležitost seznámit se s ledním hokejem a vytvořit si svůj prvotní hokejový zážitek. Pro děti je připraven zábavný program na ledě i mimo něj, rodiče mají možnost se detailně seznámit s tím, co obnáší mít doma malého hokejistu, a jaký je přínos ledního hokeje pro fyzický a osobnostní rozvoj dětí.

